

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B.J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
z udziałem zainteresowana K.J.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie i zainteresowanej od wyroku Sądu
Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie i zainteresowanej kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację B.J. i K.J. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 11 maja 2015 r. oddalającego odwołanie B.J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. decyzją z dnia 5 stycznia 2015 r. w przedmiocie ustalenia, że K.J. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako osoba

współpracująca z B.J., prowadzącą działalność gospodarczą w formie Spółki z o.o. C. Sąd drugiej instancji - aprobując ocenę wiarygodności dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji - podzielił jego ustalenia co do tego, że K.J. nie podjęła współpracy z odwołującą się w zakresie pośrednictwa kredytowego i w obrocie nieruchomości, a w każdym razie jej współdziałanie nie miało cech stałości i nie przebiegało w sposób zorganizowany, jak też nie miało wpływu na wysokość dochodów spółki. Za nieuzasadnione uznał zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c., podnosząc, że skarżąca nie udowodniła swoich twierdzeń, a tym samym nie zostały wypełnione przesłanki ubezpieczenia przewidziane w art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Skarga kasacyjna B. i K.J. została oparta na podstawie „naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj. art. 6 k.c.”. Z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., skarżące wniosły o przyjęcie skargi do rozpoznania, „gdyż zgodnie z art. 6 k.c. to organ rentowy powinien wykazać w toku postępowania sądowego na czym polegała lub też nie współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej skoro przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia i pobierał z tego tytułu środki Wskazały także na konieczność wyeliminowania wątpliwości w orzecznictwie sądowym na gruncie art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku podjęcia współpracy na początku prowadzenia działalności gospodarczej, gdy efekt ekonomiczny współpracy nie jest możliwy, co stwarza faktyczną barierę podjęcia takiej współpracy i w istocie stanowi rozszerzenie ustawowej definicji współpracy”.

Organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołując się na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., skarżące nie wskazały rozbieżności stanowisk orzecznictwa w przedmiocie zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, którego zresztą nie sformułowały. Nie można przy tym nie zauważyć, że wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie towarzyszą argumenty jurydyczne, lecz tylko odnoszące się do ustalenia konkretnego stanu faktycznego sprawy i oceny dowodów. Te kwestie, jako niestanowiące przedmiotu kontroli kasacyjnej, są więc bezprzedmiotowe (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 7/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 865).

W związku z tym wystarczy stwierdzenie, że art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, wobec czego powołanie go w skardze kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia prawa materialnego - bez wskazania przepisów tego prawa, z których wynika dochodzone roszczenie - jest niewystarczające (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 537 i z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 536/98, OSNAPiUS 2000 nr 5, poz. 176).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.